

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Apatnapu't Apat

Jeff Pippenger
2026-02-10

Bilang Apatnapu't Apat

Noong 1844, ang doktrina ng Sabat ng ikapitong araw ay naalisan ng selyo at pagkatapos ay binigyang-diin kay Sister White nang siya'y tumingin sa loob ng Kaban ng Tipan. Itinala rin niya na sa mga huling araw, ang doktrina ng Pagkakatawang-tao ay taglay ang gayunding makalangit na pagbibigay-diin. Ang Sabat ng ikapitong araw ay kumakatawan sa natatanging liwanag mula sa Kaban nang nagsimula ang antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala, at ang Sabat ng ikapitong taon ay kumakatawan sa natatanging liwanag mula sa Kaban nang umabot sa wakas nito ang antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala.

Ang doktrina ng Pagkakatawang-tao ay nasasagisagan sa huling banal na pagtitipon ng Levitico dalawampu't tatlo; ito ang omega kaugnay ng Sabat ng ikapitong araw, na siyang unang banal na pagtitipon sa pasimula ng Levitico dalawampu't tatlo. Ang unang Sabat na iyon ay kumakatawan sa kapangyarihang lumalang ng Diyos at ang huling Sabat ay kumakatawan sa Kaniyang kapangyarihang muling lumalang. Ang unang Sabat na iyon ay kinakatawan ng bilang "23" at ang huli ng bilang "252."

Ang dalawang simbolo na iyon ang nagsisilbing magkabilang dulo ng Levitico dalawampu't tatlo, at sila rin ang nagsisilbing magkabilang dulo ng kasaysayang Millerita. Noong 1798 ay naganap ang katuparan ng 2,520 taon laban sa hilagang kaharian ng Israel, at ang 2,300 taon ay natupad noong Oktubre 22, 1844. Nang si Kapatid na White ay pinatnubayan sa santuwaryo at minasdan ang Sampung Utos, siya ay sumasagisag sa bayan ng Diyos sa mga huling araw na sumusunod kay Cristo patungo sa Kabanal-banalang Dako samantalang tinatapos Niya ang Kanyang gawaing pagbabayad-sala. Ang pagsubok sa templo ay ang pagsubok ng pagsunod sa Kordero saanman Siya pumaroon.

Sila yaong mga hindi nadungisan sa mga babae; sapagkat sila ay mga birhen. Sila yaong sumusunod sa Kordero saanman siya pumaroon. Sila ang mga tinubos mula sa gitna ng mga tao, bilang mga unang bunga sa Diyos at sa Kordero. Pahayag 14:4.

Si Sister White, bilang isang propeta, ay inilalarawan ang mga tapat sa pasimula na, sa pamamagitan ng pananampalataya, ay pumasok sa Kabanal-banalang Dako; at sa gayon ay nagbibigay siya ng halimbawa ng mga tapat sa wakas na, sa pamamagitan ng pananampalataya, ay pumapasok sa Kabanal-banalang Dako at pagkatapos ay tumutitig sa loob ng Kaban ng Tipan. Ang nakikita nilang maliwanag roon ay ang doktrina ng pagkakatawang-tao, ang pagtatapos ng at-one-ment. Nakikita nila ang dalawang kerubin na tumatakip na kumakatawan sa dalawang Sabat

ng paglalang at muling paglalang. Nakikita nila ang 252 sa isang panig ng Kaban ng Tipan at ang 23 sa kabila, at kinikilala na, kaayon ng paglalang at muling paglalang, ang 23 ay kumakatawan sa pag-aasawa ng Pagka-Diyos at ng sangkatauhan, at nakikita nila ang 252 bilang sagisag ng pagbabagong-ano ng isang tao tungo sa isang taong kaisa ng Pagka-Diyos.

Ang luklukan ng awa ay hindi dapat alisin, kaya't ang pagsilip ni Sister White sa loob ay isang natatanging kapahayagan; at sa pananaw na propetiko, ang paglalarawang ito ay higit na ukol sa mga huling araw kaysa sa mga araw ng kaniyang pamumuhay. Sa pagmamasid, tayo'y nababago. Ang pagsubok sa templo ay ang paggabay ni Cristo sa Kaniyang birheng bayan papasok sa Kaniyang templo, hakbang-hakbang. Ang mga katotohanang propetiko ay kumakatawan sa mga hakbang sa landas na nililiwanagan ng mensahe ng Sigaw ng Hatinggabi.

Ang templong Millerita ng apatnapu't anim na taon ay isang hakbang.

Ang templong pantao ng "23," (lalaki at babae, nilikha Niya sila) ay isang hakbang.

Ang muling pagtatayo ni Cristo ng Kanyang templo sa tatlong araw ay isang hakbang.

Ang kamalig ay ang templo ni Malakias.

Dinalisay ni Nehemias ang silid-imbakan mula sa kalapastanganan ni Tobias.

Sa templong iyon natuklasan ng punong saserdoteng si Hilcias ang mga kasulatan ni Moises noong panahon ng pagpapanibagong-buhay ni Haring Josias.

Ang templong nilinis ni Nehemias mula sa paglapastangan ay siya ring templong makalawang ulit na nilinis ni Cristo mula sa "sakrilehiyosong paglapastangan" nito, ayon sa pahayag ni Sister White.

Ang kabaong ng panaginip ni Miller ay isang hakbang.

Pagkaraang pangunahan ni Cristo ang Kaniyang mga tapat sa Kabanal-banalang Dako, pinapatnubayan Niya sila, gaya ng kinakatawan sa pamamagitan ni Sister White, patungo sa Kaban ng Tipan; itinataas Niya ang Luklukan ng Awa at pinahihintulutan Niya silang tumingin sa loob. Kapag tumingin sila sa loob, nakikita nila na kapwa ang doktrina ng pagkakatawang-tao at ang Sabat ng ikapitong araw ay nababalutan ng banayad na ningning. Tuntunin sa tuntunin, yaong mga kumikilala sa mga doktrinang "nababalutan ng banayad na ningning" ay nakikihanay kay Sister White sa pagpasok sa Kabanal-banalang Dako sa pamamagitan ng pananampalataya at sa pagtingin sa loob ng Kaban ng Tipan.

Ang mga sinaunang propeta ay nagsalita nang higit na tiyak para sa mga huling araw kaysa sa mga araw ng kanilang sariling kapanahunan. Kapag ang mga sinaunang propetang iyon mismo ay nagiging bahagi ng patotoo, kinakatawan nila ang bayan ng Diyos sa mga huling araw, at ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Si Sister White marahil ang pinakamahalagang sinaunang propeta, sapagkat ang lahat ng kaniyang mga paglalarawan ay kumakatawan sa kasaysayang alpha ng kasaysayang omega ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ipinakikita ng lahat ng propeta ang nalabi, ngunit si Sister White ay

kumakatawan din sa isang pasimulang kasaysayan na natutupad sa pangwakas na kasaysayan, ayon sa mismong titik.

Sa kasaysayang pundasyonal na Alfa, si Sister White, sa isang pangitain, ay dinala sa Kabanal-banalang Dako ng makalangit na santuwaryo. Pagdating niya roon, ang luklukan ng awa sa ibabaw ng kaban ng tipan—isang luklukang hindi dapat alisin—ay itinaas upang makamasid ni Sister White sa loob, kung saan nakita niya ang Sampung Utos.

Sa Kabanal-banalang Dako ay nakita ko ang isang Kaban; ang ibabaw at mga tagiliran nito ay balot ng pinakadalisay na ginto. Sa bawat dulo ng Kaban ay may isang marikit na kerubin, na nakabukang pakpak na nakalilim dito. Ang kanilang mga mukha ay nakaharap sa isa't isa, at sila'y nakatingin pababa. Sa pagitan ng mga anghel ay may isang gintong insensaryo. Sa ibabaw ng Kaban, sa kinaroroonan ng mga anghel, ay may lubhang maningning na kaluwalhatian, na wari'y isang luklukan na doo'y tumatahan ang Diyos. Nakatayo si Jesus sa tabi ng Kaban, at habang dumarating sa Kanya ang mga panalangin ng mga banal, umuosok ang insenso sa insensaryo, at inihahandog Niya ang kanilang mga panalangin, kalakip ng usok ng insenso, sa Kanyang Ama. Sa loob ng Kaban ay naroon ang gintong sisidlan ng mana, ang tungkod ni Aaron na namulaklak, at ang mga tapyas na bato na nakatuping parang aklat. Binuksan ni Jesus ang mga iyon, at nakita ko ang Sampung Utos na isinulat doon ng daliri ng Diyos. Sa isang tapyas ay apat, at sa kabila ay anim. Nagniningning nang higit ang apat sa unang tapyas kaysa sa anim. Ngunit ang ikaapat, ang utos tungkol sa Sabat, ang pinakamaliwanag sa kanilang lahat; sapagkat ang Sabat ay inilaan upang ingatan sa karangalan ng banal na pangalan ng Diyos. Ang banal na Sabat ay kahanga-hanga sa kaluwalhatian - isang aureola ng kaluwalhatian ang nakapalibot dito. Nakita kong ang utos tungkol sa Sabat ay hindi ipinako sa krus. Kung ito'y ipinako, ipinako rin ang iba pang siyam na utos; at tayo'y magiging malaya na labagin silang lahat, gayundin ang ikaapat. Nakita kong hindi binago ng Diyos ang Sabat, sapagkat Siya'y kailanman ay di nagbabago. Ngunit binago ito ng Papa mula sa ikapitong araw tungo sa unang araw ng sanlinggo; sapagkat siya'y magbabago ng mga panahon at mga kautusan. *Early Writings*, 32.

Ang doktrina ng Sabat ng ikapitong araw ang doktrinang Alfa sa saligang kasaysayan ng kilusang Millerita, na nagsimula bilang Filadelfianong kilusang Millerita, pagkatapos ay nagbagong-anyo tungo sa Laodiceanong kilusang Millerita noong 1856, at pagkaraan, noong 1863, tungo sa Laodiceanong Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw. Kinikilala rin ni Kapatid na White ang doktrinang Omega sa kasaysayan ng mga huling araw, kung kailan ang Laodiceanong kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay nagbabagong-anyo tungo sa Filadelfianong kilusan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang mga liwanag na Alfa at Omega ay kinakatawan ng doktrina ng Sabat ng ikapitong araw at ng doktrina ng pagkakatawang-tao.

Yaong mga may pakikipagniig sa Diyos ay lumalakad sa liwanag ng Araw ng Katuwiran. Hindi nila nilalapastangan ang kanilang Manunubos sa pamamagitan ng pagpapasama ng kanilang lakad sa harap ng Diyos. Ang makalangit na liwanag ay tumatanglaw sa kanila. Habang sila'y lumalapit sa pagwawakas ng kasaysayan ng mundong ito, lubhang lumalago ang kanilang kaalaman tungkol kay Cristo at sa mga propesiyang tumutukoy sa Kanya. Sila ay may walang hanggang halaga sa paningin ng Diyos; sapagkat sila'y kaisa ng Kanyang Anak. Sa

kanila, ang salita ng Diyos ay may walang kapantay na karikitan at kagandahan. Nakikita nila ang kahalagahan nito. Nalalahad sa kanila ang katotohanan. Ang doktrina ng pagkakatawang-tao ay nababalot ng banayad na ningning. Nakikita nila na ang Kasulatan ang susi na nagbubukas sa lahat ng hiwaga at lumulutas sa lahat ng suliranin. Yaong mga tumangging tumanggap ng liwanag at lumakad sa liwanag ay hindi makauunawa sa hiwaga ng kabanalan, ngunit yaong mga hindi nag-aatubiling pasanin ang krus at sumunod kay Jesus ay makakakita ng liwanag sa liwanag ng Diyos. The Southern Watchman, Abril 4, 1905.

Ang "doktrina ng pagkakatawang-tao" ay tinatawag din na "hiwaga ng kabanalan."

At walang pagtutol, dakila ang hiwaga ng kabanalan: Ang Diyos ay nahayag sa laman, pinatunayang matuwid sa Espiritu, nakita ng mga anghel, ipinangaral sa mga Hentil, sinampalatayanan sa sanlibutan, tinanggap sa kaluwalhatian. 1 Timoteo 3:16.

Ang "hiwaga" ay nakatago hanggang sa huling salinlahi, kung kailan makikita ng mga tapat na ang doktrina ng pagkakatawang-tao ay ang omega ng Sabat ng ikapitong araw.

Maging ang hiwagang inilihim mula sa mga kapanahunan at mula sa mga sali't salinlahi, datapuwa't ngayo'y inihayag sa kaniyang mga banal: Sa kanila'y minagaling ng Diyos na ipaalam kung ano ang mga kayamanan ng kaluwalhatian ng hiwagang ito sa gitna ng mga Hentil; na ito'y si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian. Colosas 1:26, 27.

Angkop na ang Colosas 1:26 ang nagsasalita tungkol sa isang "hiwaga" na "ikinubli," ngunit ang hiwagang iyon ay "ginawang hayag" sa mga huling araw. Ang liwanag na propetiko ay nagiging hayag kapag inaalisan ng selyo ang propesiya, gaya ng inilalarawan sa Daniel 12 kung saan, sa katapusan ng 1,260 araw, sa panahon ng wakas, ang isang propesiya ay inaalisan ng selyo. Ang propesiyang naitago sa loob ng mga salinlahi ay inaalisan ng selyo, at ang propesiyang iyon ang katotohanan na, kapag naalisan ng selyo, ay ang "kaluwalhatian" na ipinahayag sa mga Hentil sa panahon ng batas ng Linggo. Ang hiwagang iyon ay si Cristo sa inyo, ang pag-asa ng kaluwalhatian, na natutupad sa mga araw ng paghihip ng ikapitong trumpeta.

Ngunit sa mga araw ng tinig ng ikapitong anghel, kapag pasimulan niyang hipan ang pakakak, matatapos ang hiwaga ng Diyos, gaya ng ipinahayag niya sa kaniyang mga lingkod na propeta. Apocalipsis 10:7.

Nararapat lamang na ang tinig ng ikapitong anghel ay nagsimulang marinig sa ikasampung araw ng ikapitong buwan, gaya ng inilalarawan sa Apocalipsis 10:7. Ang ikapitong anghel ay kinakatawan din bilang ang ikatlong kasawian, at ang unang dalawang kasawian ay ang Islam, kaya't may dalawang saksi na ang ikatlong kasawian ay ang Islam. Ang hiwaga ng Diyos ay natatapos kapag tumutunog ang pakakak ng Islam.

Sa kasaysayan ng ikapitong pakakak, ang doktrina ng pagkakatawang-tao, na siyang hiwaga ni Cristo na nasa inyo, o ang pagsasanib ng Pagka-Diyos at pagkatao, gaya ng isinakatawan ni Cristo nang akuin Niya ang katawang-tao; susubukin ang mga kandidato upang mapabilang sa isandaan at apatnapu't apat na libo kung taglay nila ang kinakailangang langis at pananampalataya upang makapasok sa Kabanal-banalang Dako. Kung sila'y mag-aatubili, sasaklaw sa kanila ang

kadiliman; kung susundan nila ang Kordero saan man Siya pumaroon, pamumunuan silang tumingin sa loob ng Kaban ng Tipan. Sa Kaban ng Tipan ay matatagpuan nila ang mga doktrina ng Sabat ng ikapitong araw at ang doktrina ng pagkakatawang-tao.

Gaano man kahalaga ang dalawang doktrinang ito, ang aking pinagtutuunan ng pansin ay hindi ang mga ilaw na Alfa at Omega, kundi yaong inilarawan ng propetisa, na ang bayan ng Diyos ay pumapasok sa makalangit na santuwaryo at tumitingin sa Kaban ng Tipan. Dapat ay may isang punto sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, sa mga huling araw, kung kailan ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay dadalhin sa Kabanal-banalang Dako upang pagmasdan ang nakabukas na Kaban ng Tipan.

Kung taglay mo ang pananampalatayang ang mga propeta ay naglalarawan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw, at ang pananampalatayang si Sister White ay kasing-inspirado, sa lahat ng paraan, tulad ng lahat ng iba pang propeta sa Bibliya—kung gayon, ang paglalapat na aking inilahad ay dapat tanggapin bilang totoo. Ang isandaang apatnapu't apat na libo ay dapat sumunod kay Cristo, sa pamamagitan ng pananampalataya, patungo sa Kabanal-banalang Dako, gaya ng sinasabi ni Sister White na ginawa ng mga tapat noong Oktubre 22, 1844. Noon ay nahayag ang dalawang uri: yaong tumangging pumasok sa pamamagitan ng pananampalataya, at yaong pumasok.

Ipinabalik sa akin ang pagtingin sa pagpapahayag ng unang pagparito ni Cristo. Si Juan ay sinugo sa espiritu at kapangyarihan ni Elias upang ihanda ang daan para kay Jesus. Yaong mga tumanggi sa patotoo ni Juan ay hindi nakinabang sa mga turo ni Jesus. Ang kanilang pagsalungat sa mensaheng nagpauna sa Kaniyang pagdating ay naglagay sa kanila sa kalagayang hindi nila madaling matanggap ang pinakamalakas na katunayan na Siya ang Mesiyas. Pinangunahan ni Satanas ang mga tumanggi sa mensahe ni Juan na magpatuloy pa, hanggang sa tanggihan at ipako sa krus si Cristo. Sa paggawa nito, inilagay nila ang kanilang mga sarili sa kalagayang hindi nila matatanggap ang pagpapala sa araw ng Pentecostes, na sana'y nagturo sa kanila ng daan patungo sa makalangit na santuwaryo. Ipinakita ng pagkapunit ng tabing ng templo na ang mga hain at mga ordinansa ng mga Judio ay hindi na tatanggapin. Naialay na at tinanggap na ang Dakilang Hain, at ang Espiritu Santo na bumaba sa araw ng Pentecostes ay inakay ang mga isipan ng mga alagad mula sa makalupang santuwaryo tungo sa makalangit, kung saan si Jesus ay pumasok sa pamamagitan ng Kaniyang sariling dugo, upang ibuhos sa Kaniyang mga alagad ang mga kapakinabangan ng Kaniyang pagbabayad-sala. Ngunit ang mga Judio ay naiwan sa lubos na kadiliman. Nawala sa kanila ang lahat ng liwanag na sana'y kanilang tinaglay tungkol sa panukala ng kaligtasan, at patuloy pa rin silang nagtiwala sa kanilang walang-kabuluhang mga hain at mga handog. Pumalit na ang makalangit na santuwaryo sa makalupang, ngunit wala silang kaalaman sa pagbabagong iyon. Kaya't hindi nila natamo ang mga kapakinabangan ng pamamagitan ni Cristo sa banal na dako.

Marami ang tumitingin nang may hilakbot sa naging landas ng mga Hudyo sa pagtanggap at pagpako kay Cristo; at habang binabasa nila ang kasaysayan ng Kaniyang kahiya-hiyang paglapastangan, inaakala nilang iniibig nila Siya, at na hindi sana nila Siya ikinaila gaya ni Pedro, ni ipinako Siya sa krus gaya ng ginawa ng mga Hudyo. Ngunit ang Diyos na bumabasa

sa mga puso ng lahat ay isinailalim sa pagsubok ang pag-ibig para kay Jesus na kanilang inaangking nadarama. Ang buong langit ay nagmasid nang may sukdulang masidhing interes sa pagtanggap sa unang mensahe ng anghel. Subalit marami na nag-angking umiibig kay Jesus, at nagluha habang binabasa ang salaysay ng krus, ay kinutya ang mabuting balita ng Kaniyang pagparito. Sa halip na tanggapin ang mensahe nang may kagalakan, ipinahayag nila na iyon ay isang pagkakalinlang. Kinapootan nila ang mga umiibig sa Kaniyang pagpapakita at itiniwalag sila mula sa mga iglesia. Ang mga tumanggi sa unang mensahe ay hindi napakinabangan ng ikalawa; ni hindi rin sila napakinabangan ng sigaw sa hatinggabi, na dapat sanang naghanda sa kanila upang makapasok, kalakip ni Jesus sa pamamagitan ng pananampalataya, sa Kabanal-banalang Dako ng makalangit na santuwaryo. At sa pagtanggap sa dalawang naunang mensahe, lubhang nadiliman ang kanilang unawa anupa't wala silang nakikitang liwanag sa mensahe ng ikatlong anghel, na nagtuturo ng daan patungo sa Kabanal-banalang Dako. Nakita ko na kung paanong ipinako ng mga Hudyo si Jesus, gayon din ipinako sa krus ng mga iglesiang sa pangalan lamang ang mga mensaheng ito, at kaya wala silang kaalaman sa daan patungo sa Kabanal-banalang Dako, at hindi nila mapapakinabangan ang pamamagitan ni Jesus doon. Gaya ng mga Hudyo na nag-aalay ng kanilang mga walang-kabuluhang handog, inihahandog nila ang kanilang mga walang-kabuluhang panalangin sa dakong iniwan na ni Jesus; at si Satanas, na nalulugod sa pandarayang ito, ay nagpapakunwaring relihiyoso at inaakay ang mga isip ng mga nag-aangking Kristiyano patungo sa kaniyang sarili, na kumikilos sa pamamagitan ng kaniyang kapangyarihan, ng kaniyang mga tanda at mga kababalaghang sinungaling, upang itali sila sa kaniyang silo. *Early Writings*, 259-261.

Tinukoy ni Sister White ang sunud-sunod na proseso ng pagsubok sa kasaysayan ni Juan Bautista at ni Cristo—na nagwakas sa mga Judio na nasa ganap na kadiliman—upang ilarawan ang gayunding kasaysayan sa kapanahunan ng mga Millerite, na siyang kasaysayang alpha ni Sister White, ang sinaunang propetisa ng mga huling araw. Ang pagsubok na may pasyang buhay o kamatayan sa pasimula ay hinggil sa pagpasok sa Dakong Kabanal-banalang o sa pagtanggap gawin iyon. Ang pagtanggap gawin iyon ay nagbunga ng gayunding kadiliman sa mga mapaghimagsik sa kasaysayan ng mga Millerite gaya ng dumating sa mga mapaghimagsik na Judio sa kasaysayan ni Cristo.

Laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito; kaya't nang dinala si Kapatid na White sa Kabanal-banalang Dako at tumitig sa nakabukas na kaban, na kaugnay ng pagsubok noong Oktubre 22, 1844, ito'y nagsasaad na ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay susubukin kung susunod sa Kordero papasok sa Kabanal-banalang Dako o magtutungo sa ganap na walang hanggang kadiliman. Ang katunayang ito ay nakasalig sa pananampalatayang nakauunawa na ang mga sinaunang propeta, kapag sila mismo ay nagiging bahagi ng nasusulat na patotoo, ay naglalarawan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw. Ipinakikita ni Kapatid na White ang dalawang uring ito.

Samantalang nasa ganitong kalagayan ng panlulumo, nagkaroon ako ng isang panaginip na tumatak nang malalim sa aking isip. Sa panaginip ko ay nakita ko ang isang templo, na dinadagsa ng maraming tao. Tanging yaong mga sumilong sa templong iyon ang maliligtas pagdating ng wakas ng panahon. Ang lahat ng mananatili sa labas ay mapapahamak

magpakailanman. Ang mga pulutong sa labas, na patuloy sa kani-kaniyang gawain, ay nang-uuyam at nanlilibak sa mga pumapasok sa templo, at sinabi sa kanila na ang kaparaang ito ng kaligtasan ay isang tusong panlilinlang, na sa katunayan ay walang anumang panganib na dapat iwasan. Hinawakan pa nga nila ang ilan upang hadlangan silang magmadaling pumasok sa loob ng mga pader.

Sa takot na ako'y tuyain, naisip kong higit na mabuting maghintay hanggang sa maghiwa-hiwalay ang karamihan, o hanggang sa makapasok ako nang hindi nila napapansin. Ngunit sa halip na kumonti, lalo pang dumami ang mga tao, at sa takot na mahuli, dali-dali akong lumisan sa aking tahanan at sumiksik sa karamihan. Sa aking pagkabalisa na marating ang templo, hindi ko na napansin ni ininda ang dagsa ng taong nakapaligid sa akin. Pagpasok ko sa gusali, nakita kong ang malawak na templo ay sinusuportahan ng isang napakalaking haligi, at dito ay nakagapos ang isang korderong lubhang luray-luray at duguan. Wari'y batid namin, kaming mga naroroon, na ang korderong ito ay pinunit at binugbog alang-alang sa atin. Ang lahat ng pumapasok sa templo ay nararapat na lumapit sa harap ng korderong iyon at ipagtapat ang kanilang mga kasalanan.

Sa harap mismo ng Kordero ay may mga luklukang nakataas, na doon ay may nakaupo isang pangkat na waring lubhang nagagalak. Ang liwanag ng langit ay waring sumisinag sa kanilang mga mukha, at kanilang pinuri ang Diyos at umawit ng mga awit ng masayang pasasalamat na animo'y musika ng mga anghel. Sila ang mga lumapit sa harap ng Kordero, nagtapat ng kanilang mga kasalanan, tumanggap ng kapatawaran, at ngayo'y naghihintay na may masayang pag-asa sa isang kaganapang puspos ng kagalakan.

Bagaman nakapasok na ako sa gusali, dumapo sa akin ang takot, at isang damdamin ng kahihyan na marapat akong magpakumbaba sa harap ng mga taong ito. Ngunit wari akong pinipilit na sumulong, at dahan-dahan akong umiikot sa palibot ng haligi upang humarap sa Kordero, nang tumunog ang isang pakakak, yumanig ang templo, umalingawngaw ang mga sigaw ng pagtatagumpay mula sa mga banal na nagkatipon, isang nakapanghihilakbot na liwanag ang suminag sa gusali, pagkatapos ay naghari ang matinding kadiliman. Ang maliligayang tao ay pawang naglaho kasabay ng liwanag, at ako'y naiwang nag-iisa sa tahimik na kilabot ng gabi. Nagising ako sa matinding pighati ng isip at halos hindi ko mapaniwala ang aking sarili na ako'y nanaginip. Wari sa akin ay natakda na ang aking kahatulan, na iniwan na ako ng Espiritu ng Panginoon, kailanma'y hindi na babalik.

Di naglaon pagkaraan nito ay nagkaroon ako ng isa pang panaginip. Tila nakaupo ako sa lubos na kawalang-pag-asa, nakasubsob ang aking mukha sa aking mga palad, at nagninilay nang ganito: Kung si Jesus ay nasa lupa, lalapit ako sa Kaniya, magpapakabuwal sa Kaniyang mga paanan, at ilalahad ko sa Kaniya ang lahat ng aking mga pagdurusa. Hindi Niya ako tatalikuran, kaaawaan Niya ako, at iibigin at paglilingkuran ko Siya magpakailanman. Pagkadaka'y bumukas ang pinto, at pumasok ang isang tao na may marikit na kaanyuan at mukha. Tinitigan niya ako nang may habag at sinabi: "Nais mo bang makita si Jesus? Narito Siya, at maaari mo Siyang makita kung ninanais mo. Dalhin mo ang lahat ng iyong tinataglay at sumunod ka sa akin."

Narinig ko ito na may di-masabing kagalakan, at masayang tinipon ko ang lahat ng aking maliliit na pag-aari, bawat iniingatang munting palamuti, at sumunod sa aking gabay. Dinala niya ako sa isang matarik at tila marupok na hagdanan. Nang magsimula akong umakyat sa mga baitang, binalaan niya akong panatilihing nakatuon paitaas ang aking mga mata, baka ako'y mahilo at mahulog. Marami pang iba na umaakyat sa matarik na akyatang iyon ang nahulog bago marating ang tuktok.

Sa wakas ay narating namin ang huling baitang, at tumindig kami sa harap ng isang pintuan. Dito ay iniutos sa akin ng aking patnubay na iwan ang lahat ng bagay na dala-dala ko. Malugod ko silang inilapag; saka niya binuksan ang pintuan at inutusan niya akong pumasok. Sa isang iglap ay nakatayo na ako sa harap ni Jesus. Hindi maikakaila ang magandang mukhang iyon. Ang anyong iyon ng kabutihang-loob at kamahalan ay hindi maaaring taglayin ng iba. Nang tumuon sa akin ang Kanyang paningin, batid ko agad na kilala Niya ang bawat pangyayari ng aking buhay at ang lahat ng nasa kaibuturan ng aking pag-iisip at damdamin.

Pinilit kong ikubli ang aking sarili sa Kanyang tingin, sapagkat nadama kong hindi ko matiis ang Kanyang mapagsiyasat na mga mata; ngunit Siya'y lumapit na may ngiti, at, ipinatong ang Kanyang kamay sa aking ulo, ay nagsabi: "Huwag kang matakot." Ang Kanyang matamis na tinig ay umantig sa aking puso ng isang kaligayahang kailanma'y hindi pa nito naranasan. Ako'y labis na nagalak kaya't hindi ako makapagsambit ng kahit isang salita, ngunit, nadaig ng damdamin, nagpatirapa ako sa Kanyang mga paa. Habang ako'y nakahandusay doon, walang magawa, nagdaan sa harap ko ang mga tanawin ng kagandahan at kaluwalhatian, at tila narating ko ang kaligtasan at kapayapaan ng langit. Sa wakas ay nanumbalik ang aking lakas, at ako'y tumindig. Ang mapagmahal na mga mata ni Jesus ay nakatitig pa rin sa akin, at ang Kanyang ngiti ay nagpuno sa aking kaluluwa ng kagalakan. Ang Kanyang presensiya ay pumuno sa akin ng banal na paggalang at ng hindi maipahayag na pag-ibig.

Ngayon ay binuksan ng aking patnubay ang pinto, at kami ay kapwa lumabas. Iniutos niya sa akin na kunin kong muli ang lahat ng mga bagay na aking naiwan sa labas. Pagkatapos nito, iniabot niya sa akin ang isang berdeng tali na mahigpit na nakabilot. Ipinag-utos niyang ilagay ko ito sa tabi ng aking puso, at kapag naisin kong makita si Jesus, kunin ko ito mula sa aking dibdib at iunat hanggang sa kasukdulan. Binalaan niya ako na huwag ko itong hayaang manatiling nakabilot nang kahit gaanong katagal, baka ito'y magkabuhol at mahirapang ituwid. Inilagay ko ang tali malapit sa aking puso at masayang bumaba sa makitid na hagdan, na pinupuri ang Panginoon at sinasabi sa lahat ng aking nakasalubong kung saan nila matatagpuan si Jesus. Ang panaginip na ito ay nagbigay sa akin ng pag-asa. Ang berdeng tali ay kumatawan, sa aking isipan, sa pananampalataya, at ang kagandahan at kapayakan ng pagtitiwala sa Diyos ay nagsimulang sumilay sa aking kaluluwa. Testimonies, volume 1, 27-29.

Mula sa pagtatapos ng pagtitipong-kampo sa Exeter noong Agosto 17 hanggang Oktubre 22, 1844, ang pagitan ay animnapu't anim na araw. Ang animnapu't anim na araw na iyon ay kumakatawan sa panahon ng pagpapahayag ng Sigaw sa Hatinggabi, at sa konteksto ng talinghaga ng sampung dalaga, yaong sa panahong iyon ay nagpahayag ng mensahe ay kumakatawan sa mga may langis, at yaong hindi noon nagpahayag ng mensahe ay walang langis.

Sa talinhaga, ang kasal ay naganap sa pasimula ng panahon ng pagkaantala. Naganap ang ligal na kasal at saka umuwi ang lahat at naghintay hanggang magpasiya ang ama ng lalaking bagong kasal kung nararapat nang isakatuparan ang pagsiping ng mag-asawa. Ang kataksilan sa pagitan ng unang kasal at ng ikalawang seremonya sa hatinggabi ay itinuturing na pangangalunya. Ang panahon ng pagkaantala ay nakabatay sa paghihintay ng ama ng lalaking bagong kasal upang makita kung ano ang nangyari sa babaeng bagong kasal sa paglipas ng panahon. Nabuntis ba siya?

Nang pasiyahan ng ama na maayos na ang lahat, nagsimula ang prusisyong panghatinggabi; ito'y idinaraos sa gabi upang maiwasan ang matindi at nakapapasong init ng araw sa Palestina. Dahil dito, ang mga abay ng nobya, ang mga birhen sa talinghaga, ay kinakailangang may kani-kaniyang ilawan at tustos ng langis, at maghintay sa hatinggabing sigaw na nagbabalita na ang prusisyon tungo sa kasalan ay nagsimula na, sapagkat ito'y magaganap sa gabi. Sa Exeter dumating ang hatinggabing sigaw, at alinman ay may sapat kang langis na nakahanda para sa prusisyon, o wala.

Nang lumisan sila mula sa Exeter dala ang mensahe, inilarawan nila sa pamamagitan nito ang isang bayang tinatakan. Ang ilan ay may sapat na langis upang makapasok sa kasalan noong Oktubre 22, 1844, at ang iba'y wala. Ang animnapu't anim na araw na yaon ay kumakatawan sa isang yugto ng panahon kung kailan ang bayan ng Diyos ay tinatatakan hanggang sa saradong pintuan ng batas ng Linggo. Kung taglay nila ang wastong dami ng langis, pumasok sila sa Kabanal-banalang Dako sa pamamagitan ng pananampalataya. Inilarawan ni Kapatid na White ang bayan ng Diyos na pumapasok sa Kabanal-banalang Dako sa mga huling araw, at sa kaniyang kasaysayang alpha, ang pagpasok sa Kabanal-banalang Dako sa pamamagitan ng pananampalataya ay isang pagsubok na buhay-o-kamatayan. Sa mga huling araw, susubukin ang isang daan at apatnapu't apat na libo kung papasok sila sa Kabanal-banalang Dako sa pamamagitan ng pananampalataya. Muli, ito'y isang pagsubok na buhay-o-kamatayan.

Ipagpapatuloy natin ang mga ito sa susunod na artikulo.

Sa paglilinis ng templo, inihayag ni Jesus ang Kanyang misyon bilang ang Mesiyas, at pinasimulan ang Kanyang gawain. Ang templong iyon, itinayo bilang tahanan ng banal na Presensya, ay itinalaga upang maging isang aral na halimbawa para sa Israel at sa sanlibutan. Mula pa noong walang hanggan, layon ng Diyos na ang bawat nilalang, mula sa maningning at banal na mga serapin hanggang sa tao, ay maging templo na titirhan ng Manlilikha. Dahil sa kasalanan, hindi na naging templo ng Diyos ang sangkatauhan. Nadiliman at nadungisan ng kasamaan, ang puso ng tao ay hindi na naghahayag ng kaluwalhatian ng Diyos. Ngunit sa pamamagitan ng pagkakatawang-tao ng Anak ng Diyos, natupad ang layon ng Langit. Ang Diyos ay nananahan sa sangkatauhan, at sa pamamagitan ng nakapagliligtas na biyaya, ang puso ng tao ay muling nagiging Kanyang templo. Itinalaga ng Diyos na ang templo sa Jerusalem ay maging patuloy na saksi sa dakilang tadhanang bukas sa bawat kaluluwa. Ngunit hindi naunawaan ng mga Judio ang kahalagahan ng gusaling pinagmamalaki nila nang gayon na lamang. Hindi nila inihandog ang kanilang sarili bilang mga banal na templo ng Banal na Espiritu. Ang mga looban ng templo sa Jerusalem, na napuno ng ingay at kaguluhan ng di-banal na kalakalan, ay lubhang tapat na kumakatawan sa templo ng puso, na nadungisan ng presensya ng pagnanasang makalaman at ng mga di-banal na pag-iisip.

"Sa paglilinis ng templo mula sa mga mamimili at mangangalakal ng sanlibutan, inihayag ni Jesus ang Kaniyang misyon na dalisayin ang puso mula sa karumihan ng kasalanan—mula sa mga makalupang nasa, mga makasariling pita, mga masasamang gawi, na sumisira sa kaluluwa. Sinipi ang Malakias 3:1–3." *The Desire of Ages*, 161.

Wika ng propeta, 'Nakita ko ang isa pang anghel na bumabang mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian. At siya'y sumigaw nang makapangyarihan sa malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak, bumagsak ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo' (Apocalipsis 18:1, 2). Ito ang gayon ding mensahe na ibinigay ng ikalawang anghel. Bumagsak ang Babilonia, 'sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid' (Apocalipsis 14:8). Ano ang alak na iyon?—Ang kaniyang mga maling doktrina. Ibinigay niya sa sanlibutan ang isang huwad na Sabbath sa halip ng Sabbath ng ikaapat na utos, at inulit ang kasinungalingang unang sinabi ni Satanas kay Eva sa Eden—ang likas na kawalang-kamatayan ng kaluluwa. Marami pang magkakauro niyang kamalian ang kaniyang pinalaganap sa malayo't malapit, 'itinituro bilang mga doktrina ang mga utos ng mga tao' (Mateo 15:9).

"Nang sinimulan ni Jesus ang Kaniyang hayagang ministeryo, nilinis Niya ang Templo mula sa sakrilehiyosong kalapastanganan. Kabilang sa mga huling gawa ng Kaniyang ministeryo ang ikalawang paglilinis ng Templo. Gayon din, sa huling gawa para sa pagbibigay-babala sa sanlibutan, dalawang natatanging panawagan ang ibinibigay sa mga iglesia. Ang mensahe ng ikalawang anghel ay, 'Bumagsak na, bumagsak na ang Babilonia, yaong dakilang bayan, sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid' (Apocalipsis 14:8). At sa malakas na sigaw ng mensahe ng ikatlong anghel ay may tinig na naririnig mula sa langit na nagsasabi, 'Magsilabas kayo mula sa kaniya, bayan Ko, upang huwag kayong makibahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag ninyong tanggapin ang kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kaniyang mga kalikuan' (Apocalipsis 18:4, 5)." *Selected Messages*, aklat 2, 118.